

Όσιος Παΐσιος: Γιατί συκοφαντούνται οι δίκαιοι άνθρωποι (2)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=511236>

Εάν καλοεξέταζε ο άνθρωπος την ωφέλεια την ψυχική και την αγαλλίαση την εσωτερική, που αισθάνεται και σ' ετούτη την ζωή κι από μια μικρή καλωσύνη που κάνει στον πλησίον του, θα τον παρακαλούσε να την δεχθή και θα τον ευγνωμονούσε ακόμη.

Διότι την αλλοίωση που δέχεται η ψυχή, και την χαρά που αισθάνεται η καρδιά του ελεήμονος ανθρώπου, ακόμη και από μια φέτα ψωμί που προσφέρει σ' ένα ορφανό, δεν μπορεί να του την δώσει ούτε και ο μεγαλύτερος καρδιολόγος, κι αν τον

πληρώση ένα σακκί δολάρια.

Όπως επίσης τέτοια αγαλλίαση αισθάνονται οι ψυχές των αγωνιζομένων Χριστιανών, που αγρυπνούν, προσεύχονται και νηστεύουν, που δεν μπορούν να την διανοηθούν εκείνοι που τρώνε ό,τι θέλουν και όποτε θέλουν, και πίνουν κρασιά και αναψυκτικά.

Φυσικά, όπως ανέφερα, τα παιδιά του Θεού δεν εργάζονται ούτε για τον ουράνιο μισθό, αλλ' ούτε και για τις πνευματικές αυτές χαρές τούτης της ζωής· γιατί τα παιδιά δεν πληρώνονται από τον Πατέρα, αφού όλη η περιουσία του Πατέρα τους είναι δική τους.

Άλλο το τι θα προσφέρει ο Θεός σαν καλός Πατέρας, δώρα θεία και σ' αυτή την ζωή και στην αιώνια.

Όσοι φυσικά εργάζονται για μισθό, είναι εργάτες· και όσοι αποφεύγουν την αμαρτία για να μην κολασθούν, πάλι για το συμφέρον τους φροντίζουν. Καλό μεν είναι και αυτό, αλλά δεν έχει αρχοντιά, διότι μετά από τόσο μεγάλη θυσία που έκανε ο Χριστός για να μας λυτρώσει, από φιλότιμο δεν πρέπει να πάμε στην κόλαση, για να μη Τον λυπήσουμε με το να μας νιώθη ότι υποφέρουμε.

Οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, τέτοιου είδους αγάπη είχαν για τον Χριστό.

Αλλά πολλοί από εμάς δυστυχώς έχουμε φτηνή αγάπη, διότι η φτηνή αγάπη έχει όριο το μέχρι εκεί που δεν κολάζει.

Αυτού του είδους η αγάπη είναι συνυφασμένη με την απιστία· δηλαδή να απολαμβάνουμε τα του κόσμου μέχρι εκεί που δεν κολάζει σ' αυτή την ζωή, αλλά να μην στερηθούμε και τον Παράδεισο.

Εάν μας έλεγε ο Χριστός «παιδιά μου, ο Παράδεισος γέμισε πια και δεν έχω πού να σας βάλω», μερικοί από εμάς θα λέγαμε στον Χριστό με αναίδεια· «και γιατί δεν μας το έλεγες αυτό νωρίτερα»;

Άλλοι θα έτρεχαν, για να μην χασομερήσουν καθόλου, να προλάβουν και το ένα λεφτό για να το διασκεδάσουν και δεν θα ήθελαν ούτε να ακούσουν για τον Χριστό.

Τα φιλότιμα όμως παιδιά του Θεού θα έλεγαν στον Χριστό με ευλάβεια· «μη στενοχωρήσαι καθόλου για μας, αρκεί που γέμισε ο Παράδεισος αυτό μας δίνει τόσο μεγάλη χαρά, σαν να βρισκόμαστε και εμείς στον Παράδεισο!» και θα συνεχίσουν τους φιλότιμους πνευματικούς αγώνες τους με χαρά, όπως και πριν, γι' Αυτόν που αγάπησαν με αγνή αγάπη· και ο Χριστός, που είναι όλο Αγάπη, θα φιλοξενηθεί μέσα στις αγνές καρδιές τους, όπως φιλοξενήθηκε στην Αγία σάρκα

της Αγνής Παρθένου.

Οι περιπτώσεις λοιπόν αυτές, όπως του Χατζη-Γεώργη, στις οποίες επιτρέπει ο Θεός να ταλαιπωρούνται δίκαιοι άνθρωποι, δυνατοί, και να σηκώνουν βάρος από αδύνατους ενόχους, βοηθώντας μ' αυτόν τον τρόπο τους συνανθρώπους τους, είναι φυσικά ελάχιστες.

Σ' αυτές ακριβώς τις περιπτώσεις μπορούμε να πούμε το «κατά παραχώρησιν Θεού» και όχι όταν δίνουμε εμείς δικαιώματα στον πειρασμό, διότι τότε παραχωρούμε εμείς τόπο στον πονηρό.

Δηλαδή, τότε λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι. «Πας ο υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται...» (Λουκ. ιη', 14-15).

Κατ' αυτόν δε τον τρόπο λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι κατά τον λογισμό μου.

Συνεχίζεται

Από το βιβλίο του Οσίου Παϊσίου Αγιορείτη, ο "Γέρων Χατζη-Γεώργης ο Αθωνίτης", έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου "Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος", Σουρωτή Θεσσαλονίκης.